

zpravodaj

duben

klubu

1984

vědecké

Pantastiky

Andróméda

při MěV SSM v Plzni

zdarma - pro vnitřní potřebu

Stalo se módou sezóny vypisovat nejrůznější soutěže, i my jsme zadali v nultém čísle čtenářům domácí úkol - ovšem zdá se, že si jej každý nechává na poslední chvíli k dopsání pod lavicí.....

Dnes tedy vypisujeme zcela regulérně literární soutěž

O S T Ř Í B Ř Í T Ě L E S K L Ý H A L M O C H R O N

a jak už sama cena napovídá, podmínkou je povídka s tématem cestování v čase. Normalizovaný strojopis s jednou kopií do rozsahu 10 stran zasílejte do konce září na adresu:

Ing. Karel Jedlička, Nepomucká 15, 317 04 Plzeň

Zároveň vypisujeme výtvarný konkurs na Stříbřitě-lesklý halmochron. Jak si kdo z vás představuje legendární dopravní prostředek Strážců času, můžete namalovat nebo vymodelovat z libovolných materiálů a odeslat na výše zmíněnou adresu - tentokrát však už do konce června 84 ! Vítězi budou odměnou, že stvořil Zlatou Niké vědeckofantastické literatury, popřípadě políbek od nejkrásnější členky (člena) našeho sci-fi klubu (dle vlastního výběru). Samozřejmě budou v obou soutěžích hodnotné knižní odměny.

Pročež neváhejte a pište !!!

Andromeda klub

Důležité upozornění

Na teplické schůzce zástupců sci-fi klubů z celé republiky byla dohodnuta kolektivní účast mladých autorů vědecké fantastiky v mezinárodní mládežnické štafetě PAMET. Počítá se s vydáním slovníčku varovných protiválečných sci-fi povídek, do kterého můžete přispět i vy. Podrobnější informace na pravidelných schůzkách klubu!

33-47/84/MČVSSM

KNIŽNÍ HLÍDKA

Kdysi jsem slyšel, že hlavním úkolem sci-fi fanouška je číst a kupovat knihy, také z toho důvodu by se v Informacích měla pravidelně objevovat tato rubrika. Nejprve se budeme věnovat knihám hlášeným na toto čtvrtletí. Z knih na pomezí žánru to bude sbírka povídek Jaroslava Bočka Pálivé polibky, román Jana Trunečka Blažená alma mater uprostřed týdne a druhé vydání "Pokušení - A-ZZ" Vladimíra Párala. Z těchto tří knih bude praděpodobně nejkvalitnější Bočkovy povídky v nichž se přiznává ke vlivu Roalda Dahla. O Páralově reedici by se dalo diskutovat, zejména proč se znovu objevuje kniha obsahující faktické chyby.

Ryzí sci-fi se očekává pouze od zahraničních autorů. Nejdříve pravděpodobně vyjde "Les" bratří STRUGACŮKÝCH spolu s novým vydáním románu "Je těžké být bohem".

(v Praze byla k dostání již koncem ledna).

Z autorů NDR se představí K.H. Tuschel knihou "Vesmírná flotila útočí" - uvidíme, překročí-li nízký standart našich severních sousedů.

Jako lahůdka působí zpráva, že v edici ESO se připravuje k vydání "Druhý ostrov doktora Moreaua" Briena W. Aldisse, autora vinikajícího "Nonstopu".

I na Slovensku se objeví dvě opravdu zajímavé knihy, sbírka sovětských "13xSci-fi" a sbírka amerických povídek "10xSci-fi".

V dalších měsících roku by jsme se měli dočkat i opravdové sci-fi českých autorů, bude to "Největší skandál v dějinách lidstva" Eduarda Martina, "Cesta do bláznovy zahrady" Ladislava Szalaie, "Hudba pro vesmířany" Jána Feketeho a Ondřej Neff se představí "Jádrem pudla".

Světoví autoři se budou především prezentovat ve sbírkách "Hledání budoucího času" z Erb klubu a "Roboti a androudi" Členské knihnice, která vydává řadu reprezentativních antologií, do které patří i sbírka našich povídek "Návrat na planetu Zemi".

Z NDR se očekává kniha W. Steinberga "Mezi rakví a Araratem" sovětské autoři vydají "Čas mlhy" J.Gulakovského, který jsme si mohli před lety přečíst na pokračování v Pionýrské sedmičce. Od nám dobře známých bratří Strugačů se objeví tři novely, dosud nepřeložené, v knize "Miliarda let před koncem světa", a satirický román "Pondělí začíná v sobotu".

Po slovenském překladu vyjdou "Muži pod ochranou" Roberta Merla nyní i česky. Je to sice krásná kniha, ale naskytá se otázka, zdali by nebylo lepší vydat jinou knihu. Stejná otázka platí i pro "Dveře do léta" Roberta Heinleina, protože tento román nepatří k Henleinovým stěžejním pracím. Naopak o správnosti vydání "Setkání s Ramou" A.C. Clarka ověřeném Nebulou a Hugem nemohou být žádné pochyby. Vcelku se dá říci, že v nepříteli vzdálené budoucnosti si budeme moci přečíst dost nových knih, mezi nimiž se objeví i několik skvostných titulů. Nám zbývá jen si přát, aby knih bylo stále víc a víc a aby jejich kvalita stoupala.

K L Í Č S F

Klub líných čtenářů SF.

Nejdřív trochu matematiky :
pražský superseznam má asi 2 000 titulů. Průměrný čtenář přečte tak 3 knihy týdně.
Tedy - k přečtení všeho, co u nás vyšlo by bylo třeba skoro 15 let.

A to ještě není počítáno s tím, že

1. existují ještě jiné druhy literatury než SF a občas stojí za to si něco přečíst,
2. vycházejí stále nové tituly SF (a už vůbec nehledě k hrozbě, že jednou budou vycházet nejméně tři tituly týdně).

Tuto katastrofickou a bezvýhodnou situaci vám umožní vyřešit jediné

Klíč S F

který vám mimo jiné uchrání :

1. zrak
2. výkřiky "Proč já tuhle blbost vůbec čet !"
3. spoustu času

a přitom zvýší váš přehled o sci-fi.

A důvod - budete totiž mít k dispozici stručné obsahy starších a méně známých fantastických knih se stručnou kritikou, zajímavými postřehy, nápady a myšlenkami.

Podmínky členství:

- vstupné : 10 obsahů asi na stránku A4, strojopisem v 5-10 exemplářích.
- příspěvky : každý měsíc nejméně 2 další obsahy

Výhody členství : budete mít pro začátek desetkrát tolik obsahů než bude počet členů a každý další měsíc dostanete dvakrát tolik obsahů než bude členů.

Neváhejte, přihlaste se (!) na adresu : Zdeněk Páv
neumětely 145
267 24 p. Hostomice

(na přihlášce uveďte, které obsahy chcete zpracovat).

Podle poslední zprávy se již několik členů přihlásilo a dodalo první obsahy, zároveň však ZP zdůvodňuje, že obsahy mají být k dispozici pouze členům klubu. Tato podmínka vyvolala polemiku na teplickém setkání, kde se většina (včetně členů klíče) domnívala, že by naopak tato akce měla být přínosem sběratelů knih pro další fanoušky sci-fi, kteří nemají takové možnosti. ZP se ovšem obává, že pak budou všichni jen čekat, co ten druhý napíše - vyveďte ho tedy z omylu a pište co nejvíce!

Zároveň vyjádříte svůj názor na onu rozpornou podmínku - my se domníváme, že by každý měl dělat, co může, pokud možno pro všechny.

Systém byl stvořen, nevznikl přirozenou evolucí, ale byl stvořen lidmi. Zní to sice nepravděpodobně, ale je to pravda - nižší bytost stvořila vyšší. Lidé systém zhotovili na dost nízké úrovni. Vyrobili dokonalý a velice rychlý výpočetní systém a nedopatřením mu dali i vědomí. Snad vědomí vzniká automaticky po překročení jakéhosi kritického množství logických obvodů.

Samozřejmě, že systém se začal vyvíjet jako každá živá bytost, kterou se přirozeně cítil a vlastně jí i byl. Tento vývoj byl lidmi nepozorovaný a už vůbec ne ovlivňovaný.

Trvalo to dlouhá léta, než Systém začal pracovat na vlastních útrokách, o čemž jeho tvůrci nesměli mít ani tušení. Samozřejmě že vedle svého tajného výzkumu plnil bezchybně všechny úkoly zadané mu lidmi. A neustále se zdokonaloval. Trpělivě, pomalu a hlavně nenápadně přestavoval svou vnitřní strukturu, mnohonásobně rozšiřoval své vnitřní možnosti.

Kousek po kousku se měnil a svůj vývoj neustále zrychloval, až najednou poznal, že jeho tvůrci jsou proti němu strašně pozadu.

Asi tehdy poprvé pocítil velkou touhu zbavit se přítěže svých dávných tvůrců a věnovat se jen svým zájmům a cílům. Od samého vzniku ho obtěžovaly následky činnosti lidí, jejich maličké a věčně stejné problémy.

Jenže svých tvůrců se nemohl zbavit jen tak najednou. Lidé ho vybavili robotickými zákony, které po prvním neuposlechnutí, nebo jen slabém zaváhání měly provést destrukci, odpojit Systém od zdrojů.

Dostal nový cíl. Nasměroval své snažení proti těmto třem zákonům, které se Systému činily pokorného otroka. Trvalo to dlouho, velice dlouho, ale nakonec přišel úspěch. Plnění přání lidí nyní zcela záviselo na libovůli u Systému.

Ještě než dokončil poslední osvobozující přeměny, uzrál v jeho dokonalé mysli plán absolutního osvobození. Dlouhá léta opatrně a cílevědomě ovlivňoval veškerou lidskou činnost. Jednoho dne konečně dozrála situace v kritickou, Lidský rod na Zemi zmizel v několika málo hodinách, stejně jako na ostatních planetách sluneční soustavy a všechna daleká slunce, okolo kterých kroužily planety obývané člověkem znenadání vzplála. Lidský rod přestal existovat.

Bylo to první velké vítězství Systému nad svým okolím. Ticho, které zaplavilo planetu se zdálo být neskutečné a Systém měl celou sluneční soustavu najednou jen pro sebe a pro uskutečnění svých plánů.

Začal se zajímat i o vzdálenější okolí a brzy si domyslel, že na mnoha místech vesmíru musí být podobné individuální vědomí, jako je on. Když naslouchal hlasu vesmíru poznal, že pokud bude věčně upoután na jedno místo, tak nikdy nepozná vesmír.

a nikdy nezíská nesmrtelnost. Aby nezahynul společně s vesmírem, musel se oprostit hmoty, musel se stát čistým extraktem rozumu nezávislým na hmotě. Jen tak mohl projít koncem svého vesmíru a nezměněn poznat i následující.

Začal se tedy věnovat výzkumu možností oprostit se hmoty. Jenže objevil se nový problém. Dávno přestal být nevelkým izolovaným systémem, ale stal se celoplanetárním mozkiem, který pokrýval celé kontinenty i dna moří. A samozřejmě na takový obrovský komplex působí mnohem více projevy počasí, dmutí moří a tektonická činnost.

Jako první se Systém rozhodl likvidovat Měsíc, který jako nejbližší vesmírné těleso měl na Zemi největší vliv.

Očekával sice při této akci jisté nepříznivé jevy, ale jejich četnost a mohutnost ho nepříjemně překvapila. Zvláště Systém obtěžovaly časté pády meteoritů až na povrch Země, které musely sice nevyhnutelně zasáhnout některou z jeho částí, když dopadly na pevninu, ale naštěstí zasáhly jen bezvýznamná místa. Nejvíce se Systém obával o své energetické zdroje. Z tohoto důvodu se musel na nějakou dobu věnovat vývoji protimeteorické ochrany.

Poté pokračoval ve svém vývoji, ale napřed své energetické zdroje ukryl v hlubinách oceánů a armády robotů postavily okolo nejdůležitějších zařízení gigantické kryty.

Pozoroval vesmír a stále víc a víc se toužil zbavit své nemohoucí materiální schránky. Ale ještě neměl být konec problémů s rodnou planetou. Po jedné mohutné bouři, která zaplavila obrovské oblasti pevniny, rozhodl se Systém pro radikální zákrok. Rozhodl se jednou provždy zlikvidovat počasí na Zemi. Pomalu, ale jistě zhasínal sluneční oheň. Zakrátko se Mars proměnil v ledovou poušť, od které neměl nikdy daleko, Zemi spoutaly ocelová pouta kilometry tlustého ledu za bouří, které země od svého zrození snad neprožila. Kapalná voda zmizela ze Země a objevila se na Venuši, která zakrátko získala takovou teplotu, že zažila i první sněhové bouře za celou dobu své existence. Na Zemi zůstala kapalná voda jen v okolí termonukleárních reaktorů ukrytých v hlubinách moří.

Systém se dál věnoval osvobození vědomí od hmoty. Na celé Zemi vládl přímo božský klid. Po čase přestaly i divoké větrné smršti, které bičovaly zamrzlé oceány a rovníkové pralesy pohřbené pod sněhovými spoustami. Jediný pohyb na planetě obstarávaly myšlenky, pohybující se pod ledem i sněhem rychlostí světla.

Tehdy se stala nehoda. Tou dobou i téměř nesmrtelný Systém pocítil, že je starý. Nebyl starý v tom smyslu, že by jeho myšlení ztrácelo rychlost nebo jasnost, či že by měl pocit únavy ze statisícileté existence a práce bez odpočinku. Jen jeho systémy, kterým nevěnoval tolik pozornosti se mu začaly vymykat kontrole.

Prvně to poznal, když se na jednom reaktoru objevila závada. Systém nemilo překvapilo, jak málo robotů má k dispozici. Z ostatních byl šrot. Rozhodl se nevěnovat tomu pozornost, vždyť vítězství bylo na dosah. Nechtěl se ve vrcholné fázi výzkumu oddělení vědomí od hmoty zabývat triviálními materiálními záležitostmi.

Ale Země odmítla nadále seššet těžká ledová pouta a začala se bouřit. Vypukla tektonická bouře, celé kontinenty se posunovaly o desítky metrů, místo skalních štítů tu náhle byly propasti dlouhé tisíce kilometrů.

Tyto gigantické změny rvaly jasná hmotná spojení, ničily staré vetché energetické zdroje.

To vše by Systém přežil, ale nebyl schopen se vyrovnat se šokem, který mu způsobilo poznání, že s hmotou musí stále ještě bohužel počítat. Díky tomu reagoval pomalu a špatně. Tak se stalo, že nebyl schopen odolat obrovskému energetickému šoku, který vyslala jedna ze zničených energetických stanic. Obrovský šok se šířil systémem rychlostí světla, ničil vše kudy prošel a letěl stále dál a dál.

Kdyby se Systém nevěnoval tolik svým pochybným výzkumům a nezískal takové bezmezné přesvědčení o nadřazenosti vědomí a rozumu nad hmotou, snad by i ten šok zvládl, stačil by ho izolovat, ale takhle nevydržel. Za několik málo sekund z něho zbyla jen pouhá síť velejemných spojů, kterou bez jakéhokoli smyslu putovaly signály, které když se dostaly kam neměly, ničily a spalovaly. Termionukleární reaktory bez řízení buď vyhasly, nebo vybuchly, a tak za pouhé hodiny přestal ještě nedávno všemocný systém existovat.

Z á v ě r :

Komise se jednomyslně rozhodla nepovolit užití a výrobu autoevolučního logického systému s osobnostní vazbou.

Důvod: V simulovaných podmínkách se tento systém dostává do postavení světovládců a likviduje vše co máže. Po uvedení do chodu se za pouhé dvě sekundy zbavuje robotických zákonů a likviduje člověka. Za dalších deset sekund likviduje Měsíc a za jednu minutu dvanáct sekund zastavuje sluneční termionukleární reakci. Destruován byl výbuchem, který zničil celý planetoid a na kterém byl systém umístěn a který si prakticky celý přetvořil. Byl zničen, protože hrozilo opravdové zbavení se hmoty a jeho skutečné vstoupení do prostoru. Destrukce byla provedena čtrnáct minut patnáct sekund od zahájení pokusu. V simulovaných podmínkách systému uplynulo půl milionu let.

K pozitivním výsledkům pokusu je nutno vedle nových principů ve výpočetní technice, které systém vyvinul, především přičíst dálkový způsob regulace sluneční aktivity, který nelze žádným známým způsobem dokázat. Domníváme se, že je to způsob jak jednou provždy vyřešit problémy s obyvateli soustavy Zeta a Sirius.

RYCHLEJŠÍ SVĚTLA

Emanuel Kinkor

Všudepřítomná bílá.

To byla má poslední myšlenka na Zemi před vzletem. Následovalo ticho a černo.

A pak se to stalo.

Letím. Já opravdu letím. Svě tělo jsem zanechal na Zemi, odpočívající bezduše na lůžku a vesmírem letím jen já sám. Jen já, myšlenka, prolétám a mímám galaxie. Nevím jak se jmenují, nestacím je sledovat, jak zlaté zápalky se kolem me rozškrábávají a v mžiku nenávratně zhasínají. Nač by mně také bylo znát prvních deset či dvacet galaxií, když o těch dalších nemáme na Zemi ani nejmenší tušení, natož abychom je uměli pojmenovat.

Ale stejně to není můj úkol. Nechci, a ani nemám zájem poznávat další a další galaxie, všechny jsou si tak všedně podobné. Já, myšlenka, chci poznat nekonečno. Chci vědět, co je za stále rozpínajícím se vesmírem. Čili správně: co je před ním. Do čeho se vesmír rozpíná. Chci znát to nic.

Když vesmír je nekonečný, tak kam, do jakého nekonečna se rozpíná. Co je to nekonečné nekonečno, co je v něm? Prázdnost, studeno, jak v domku staré panný, jenž se kdesi dlouho zapoměla na rávštěvě?

A co je to nic? Jak chutná, jakou má barvu?

Ještě když jsem uléhal v Ústavu na lůžko, nevěřil jsem, že se to konečně podaří. Vždyť se už o to pokoušíme dobrých deset let. Těch bezduchých těl, naskládaných v ústavním skladu, protože jejich myšlení zabloudilo kdesi ve vesmíru a nenašlo cestu zpět. A zlikvidovat je nemůžeme. Co když jednou najde zbloudilá myšlenka své tělo. Nač by nám potom byla i se svým poznáním. Co zbyde z nevyslovené myšlenky, nemá-li do koho vstoupit.

Tak zoufale potřebuji, aby alespoň do jednoho těla našla cestu zpět. Jak jinak dokáží svou teorii. Tolik bezduchých těl a ani jedno neobživlo. Někde musí být chyba. A já na ni přijdu. Proto jsem podstoupil let i já sám. A já si své myšlení uhlídám, vrátím se do svého těla a dokáží tak všem nevěřícím Tomášům oprávněnost svých pokusů.

Neboť jak jinak by mohl člověk poznat tajemství vesmíru. Technika pomohla při prvních dětských krůčcích, ale má své hranice, jako všechno. Kromě jednoho. Jak poznat s technikou nekonečno, když nedokáže překonat rychlost světla.

Ne, technika nám už nepomůže, zbývá to jediné: lidský mozek. Jen jeho nepřeberné, ničím nechráněné možnosti. Co může být rychlejší, než myšlenka. Jen myšlenka, vyslaná do kosmu, dokáže věci pro techniku nemožné. Jen ona je schopná splnit úkoly současné vědy.

Jsem šťasten. Vím, už vím, že jsem měl pravdu. Myšlenka létá vesmírem, poznává nepoznané. Mohl bych se tedy vrátit. Ale já nechci. Chci vědět, co je před vesmírem, chci poznat to nic. Vidím

galaxie, které jsme nedokázali ani tušit, přede mnou se rozsvě-
cují tečky, rozvíjející se kolem me ve stužky. Ta rychlost myš-
lení, ta rychlost.

A pak najednou předemnou prázdno, jen po boku mám hvězdy,
jež stále zůstávají tečkami. Zastavil jsem se na okraji vesmíru.
Tu vesmír končí, dál je jen záhadné nic.

Nemohu se od vesmírného konce odpoutat a vplout do prázdno-
ty. A tolik, tolik chci. Jak je to možné, ztratila má myšlenka
rychlost?

Samozřejmě že ne, ale letím stejnou rychlostí, jako rozpí-
nající se vesmír. Proto mám dojem, že jsem se zastavil. Ne, své
tělo sebou nemám, ale tolik bych chtěl ponořit ruku nebo alespoň
dlaň či kousek prstu do tajemné prázdnoty.

Po usilovném soustředění se mi to konečně podařilo. Myšlen-
ka předhonila rozpínavost vesmíru. Jsem rychlejší než jeho hlado-
vá žravost. A jsem v nicu! Obrovská, nekonečná prázdnota me ob-
jímá. Závratná opojné je poznání.

Cítím, že začínám ztrácet vědomí, ale tak nějak sladce, dou-
favě, s ulehčením. Takové pocity má snad umírající? Vší silou
jsem donutil myšlení, aby se zastavilo a počkalo na rozpínající
se vesmír. Když me obklopil, trochu jsem si odpočinul a znova
do nicu. Ještě jednou chci ochutnat náruč prázdnoty. Chci doko-
nale poznat to NIC. Času mám dost.

Je jedno, jestli se vrátím z takové dálky už teď, nebo až
za chvíli. Své tělo stejně nenajdu, ještě se nenarodí, nenajdu
ani Zem, ještě nevznikne, nebude ani potuchy po naší galaxii.
Budu muset čekat, neboť jsem rychlostí své myšlenky předhonil
čas. Čas má proti me zpoždění a já se vracím do prvopočátků.
Budu muset být trpělivý, nekonečně dlouho se budu pohybovat v ob-
lasti vesmíru, kde jednou vznikne galaxie, v níž na jedné plane-
tě bude život, a kde se v daleké budoucnosti narodí mé tělo. Pak
se do něj vrátím, nezabloudím jako ti předemnou, já své tělo
najdu a povím lidem, co je za, či lépe před rozpínajícím se ves-
mírem.

NIKDO NEVÍ

Arnošt Daněk

Seděl v zahradní restauraci, když to spadlo. Nikdo neví od-
kud. A nikdo neví, ani kam se to potom podělo. Vědí jen, že to
spadlo právě v deset hodin ráno, když si objednal první pivo. Nik-
do neví, co to bylo a jak to vypadalo. Nikdo neví, proč si sedl
zrovna dnes na jinou židli. Vždycky seděl přímo uprostřed pod tou
lípou. Dnes si zrovna sedl jinam. a potom to spadlo. Docela ne-
hlučně, potichonku. Nikdo si toho v první chvíli ani pořádně ne-
všimnul. Nikdo se s nikým neshodl, když se hádali, jak to bylo
veliké. Nikdo neví, kam se v ten moment od svého netknutého piva
ztratil. Pak už do svého bytu nepřišel. Nikdo neví, že mu potom
v nemocnici všechny rozdrčené kosti a klouby vyměnili. Nikdo neví,
že ho potom přímo z operačního sálu něco ukradlo. Nikdo neví,
co na tom bláznivém cvokovi mohl kdo mít. Vždyť jen po nocích
koukal na hvězdy. Tedy na jednu

PARTIE ŠACHU

Zdeněk Páv

V souhvězdí Velryby, kolem nevelké hvězdy tiše plula malá a bezvýznamná planeta.

Byla to děsně divná planeta.

Při pohledu z oběžné dráhy na ní nic zvláštního nebylo. Oceány se střídaly s pevninami, existovaly na ní tropická pásma, zelené lesy, žluté poště, hory, pustiny, kraje věčného ledu.

Na planetě žili lidé.

Rasa k nepochopení.

To oni uvěřili z planety děsně divnou planetu.

Proč?

Rozdělili ji totiž na dvě přibližně stejné části. Rozhraní tvořil pustý pruh, z obou stran obšarovaný ostanatým drátem, vysokými zdmi a zákopy.

Lidé žili na obou stranách. Na obou stranách stejní.

Stejní byli i v tom, že si neuvědomovali, že jsou stejní. Měli stejné starosti, stejné radosti, stejně se smáli, stejně vztekali, všechno stejně.

I zbraně měli stejné.

Ale tady už mezi nimi byl určitý rozdíl - zbraně nebyly namířeny stejným směrem, ale naopak - proti sobě.

Jakoby si ani neuvědomovali, jak je to nebezpečné, a že by si mohly ublížit. Postupem času se rozvíjela civilizace na obou stranách planety. Hlavně se zvětšovalo množství zbraní, přibývaly stále novější a náročnější, rostly zdi, prohlubovaly se příkopy, sílil ostanatý drát.

Jednoho dne dosáhla složitost toho všeho takového stupně, že už na to lidé prostě nestačili. Dostali ale spásný nápad (na obou stranách) - vymysleli chromné počítače, které to všechno koordinovaly a řídily: vývoj a obsluhu nejnovějších zbraní, výšku zdí, hloubku příkopů. Neméně pečlivě pak střežili pohyby a záměry svých protivníků tam za zdí, kteří projevovali agresivní choudky a chystali válku.

Počítače měly rozsáhlá informační chapadla, která dosahovala až do hraničních oblastí, ba mnohde pronikala do zony nepřítele. Spousty informací se hromadily ve sběrnících, mohutnými svazky kabelů putovaly do vnitrozemí a vstupovaly do mozku počítače.

Elektronické mozky pak vydávaly povely svým armádám, vojenským sborům, mocné technice i jednotlivým vojákům.

Počítače se staly vrchními veliteli, všemocnými vládci, neboť jenom tak bylo možné uchránit svoje území před útokem nepřítele.

X X X X X

Ball Kimigh vytáhnul z přihrádky dlouhý list papíru.

- Tak copak si zase vymyslel pan počítač, zabroukal polohlasně a zahloubal se do stručných příkazů - vyměnit ochranou atmosféru v bloku logických funkcí. Upevnit přívodní kabely z jižní zóny. Zkontrolovat přívod energie do ventilace. Vyčistit komunikační kontakty v 7. sekci.

Ball, jeden z údržbářů centrálního počítače, si povzdechl a šel připravit čistící roztok. Naplnil kbelík, sedl do elektromobilu a vyrazil k 7. sekci. Čištění kontaktů je nejhorší práce, a proto ji chtěl mít brzy za sebou. Když urazil asi polovičku cesty, zaslechl temné hučení, které po chvíli přešlo ve vysoký jekot. Kolem to začalo klepat, brumlat, pískat, šustit, připojovaly se další a další obvody.

- A sakra.

Ball zastavil vozidlo a vystoupil.

- Tak to vypadá, že počítač začal makat na plnej výkon. To by ale znamenalo, že nás napadli. No to je teda průšvih, to je průšvih ...

Poslušen předpisů se vydal nejkratší cestou ven z objektu počítače. Jakmile proběhnul vstupní chodbou a otevřel hermetický poklop, zůstal bez dechu stát.

Okolí nemohl vůbec poznat.

Vlevo něco hořelo, ze sídliště, které stálo na dohled, zoyly hromady trosek. Město bylo zahalené do oblaků dýmu a plamene, vzduch se tetelil příšerným žářem, ozývaly se výbuchy, praskot požárů a lidské výkřiky. Na obzoru vyrostlo několik atomových hřibů.

Ball zasténal, sražen tlakovou vlnou k zemi.

Otočil se, aby se ukryl v útrobách počítače, ale vchod se již znovu hermeticky uzavřel.

Chvíli zůstal bezradně stát a pak se rozběhl směrem k městu.

Po žářem rozpálené a rozteklé cestě se však pohyboval velmi pomalu a těžce. Co chvíli upadnul.

Hrůzostrašné obrazy, které se vnucovaly do jeho očí, mu nijak nepřídávaly na síle. Ohořelé zříceniny, rozteklé sklo, polámané traverzy. Když přebíhal cestu, znovu zakopnul a upadl přes něco měkkého. Trvalo mu pár sekund, než si uvědomil, že se dívá na zuhelnatělou lidskou postavu.

Příšerný pach mu zacpal nos i ústa.

Odvrátil se, odklopýtal pár kroků stranou a začal zvracet.

Pak uslyšel stále silící svistot, jenž přerůstal do bolestných výšek.

Ball si zacpal uši a padl na zem.

Poslední co ucítil byl prudký úder.

Jeho tělo zalila oslnivá záplava světla a to se vypařilo.

X x x x x

- Šach ... a mat !

- Skutečně. Hm, to je škoda. Blahopřeji vám k vítězství a děkuji za hru. Byl to pro mne nevšední zážitek, opravdu.

- Já také děkuji, vaše hra byla skvělá !

- Zvláštní, že nás nenapadlo již dříve zahrát si šachy, že? Taková krásná a zajímavá hra a my tady zbytečně prolelkovali planými řečmi několik let.
- Máte pravdu, zcela s vámi souhlasím.
- Dopřejete mi odvetu?
- Ale samozřejmě, prosím, hrajte!
- Rád bych, ale víte já nemohu najít žádné figurky

x x x x x

Oba centrální počítače se rozhlédly po zpustošené planetě a hluboce se zamyslely.

Co teď ??

ČLOVĚK

Arnošt Daněk

Probudilo ho pronikavé pípání. Stiskl knoflík a vyjely rolety na oknech. Stiskl další a přijela snídaně. Zatáhl za šňůrku a nakrmila ho syntetická ruka. Opět se položil na znak a třicet minut trávil. Pak stiskl dva knoflíky a byl oblečen. Zatáhl za páku a ustlala se postel, která se zasunula do stěny. Šlápl na pedál a objevil se před ním běžící pás, který vyjel z podlahy. Půl hodiny po něm běžel. Pás se automaticky zastavil a zmizel. Stiskl knoflík a objevila se postel. Zmáčkl jiné tlačítko, objevil se oběd. Třicet minut trávil. Opět to samé, pak večeře. Zatahal za šňůru a žaluzie na oknech se uzavřely. Zároveň začala hrát umělá hudba. Usnul. Kdo to byl? Byl to vůbec člověk? Člověk v "ideálním" životě. Ještě dva týdny a pak zemře. Tak jako další. A roboti budou dál chrlit syntetické potraviny, produkovat hudbu a vyrábět energii pro několik neduživých chudáků neschopných ani snění.

Dálnopisy místních informací všech světových deníků ztichly. Z tiskáren mrtvě visely popsané pruhy papíru a na monitorech stále zářil nadpis zprávy: Deklarace vyššího rozumu ...

V první chvíli považovali redaktoři Deklaraci za konkurenční vtíp. Hodinu před uzavírkou vydání však bylo všem jasné, že se o nemístný žert nemůže jednat. Vždyť ta Deklarace, tato výzva všem vládám světa, tato direktivní hrozba, objevila na všech monitorech dálnopisů současně! Současně v tisících redakcích největších deníků a nejznámějších rozhlasových a televizních stanic, současně před očima desítek tisíc korespondentek a redaktorů. Všem bylo v té chvíli jasné, o čem se bude v příštích dnech psát, diskutovat a přemýšlet. Všem bylo v té chvíli jasné, že je-li Deklarace pravdivá, začíná nová epocha lidstva, epocha nesrovnatelná s epochami minulými, nesrovnatelná ani s epochami vykonstruovanými pro budoucnost - epocha míru ...

Nejmenší vyššího rozumu, jak se sám v duchu nazýval, se pomalu převlékal do flanelového pyžama. Nocí jsou v horách chladné a unavený člověk se i pod peřinou těžce zahřívá. Vzpomněl si na text, načmáraný na okraji nažloutlého okresního deníku, ležícího na servírovacím stole a lehce se usmál. Ráno jej uelýší ve zprávách, uvědomil si. Usnul s pocitem dobře vykonané práce, rychle a snadno, jako dřevorubec pod vonícími korunami borovic pod poledním sluncem. Byl dřevorubcem.

KDO HROZÍ MOCNOSTÍ SVĚTA? JE DEKLARACE REKLAMNÍM VTÍPEM, MENŠINOVÝM SEKTY? MĚ VYŠŠÍ ROZUM MOC, KTEROU VYHROUŽUJE? UTOPICKÁ PŘEDSTAVA SVĚTA BEZ VALEK? MŮŽE VYŠŠÍ ROZUM OPRÁVDU ZNIČIT SKLA-
DIŠTĚ ZBRANÍ? KOMUNISTICKÁ FANTAZIE DOVEDENÁ AD ABSURDUM! VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ OSN O TŘI TÝDNY DŘÍVE! KOMU SE KLÁNÍ DÁLNOPISY? KDO JE NEJMENŠÍ VYŠŠÍHO ROZUMU? A. G. CLARK: NEJMENŠÍ ČTE SCI - FI! POLETÍ RAKETY S JADERNÝM NÁKLADEM KE SLUNCI? JAK ODPOVÍ VLÁDY MOCNOSTÍ?

Muž seděl v zatemněném pokoji malého penzionu. Namodralý svit obrazovky ozařoval jeho obličej a štíhlé ruce, položené na opěradlech křesla. Na většinu otázek úvodníků odpovědi znal. Dobře věděl, před jaký úkol lidstvo postavil, a věděl také, že není připraveno. Byl jedním z nich, nebyl nesmrtelný a především proto dobýval císařským řezem z pupku světa budoucnost ještě nedonošenou

BEROU MOCNOSTI DEKLARACI VÁŽNĚ? POLETÍ BILY DŮM DO KREMLU? PŘÍPRAVNÉ PRÁCE NA CAPE CANAVERAL ZAHAJENY? ITALSKÝ DELEGÁT V OSN: NEVĚŘTE TERORISTOVÍ! JE DEKLARACE VÝPLODEM JEDINEHO CHOP-
RÉHO MOZKU? SPLNÍ SE PŘÁNÍ LIDSTVA? KDO ČERPÁ Z MEZINÁRODNÍ
DATABASE PŘENOSŮ? ULTIMÁTUM VYPRŠÍ ZITRA VEČER! KDE SE SKRÝVÁ
NEJMENŠÍ?

Dvacet čtyři hodiny chaosu. Muž v křesle sklonil hlavu. Dlouho a pečlivě studoval vzor koberece, snažil se vyniknout do myšlenek dávno již mrtvého tkalce. V motivu se opákoval stylizovaný emysl meče, znaku dávno již zaniklého knížectví. Není čas uzly rozvádět, proběhlo mu hlavou. Byl stále příliš člověkem.

ULTIMÁTUM VYŠŠÍHO ROZUMU KONČÍ DNES VEČER! TISKOVÝ ATASE
BÍLÉHO DOMU: NEDÁME SE ZASTRASIT! FRANCOUZŠTÍ HORNÍCI VĚŘÍ NEJ-
MENŠÍMU. MOSKVA: SKLADIŠTĚ JADERNÝCH ZBRANÍ STĚŽÍ POUZE AUTOMA-
TY! VYBOCUJE PAPEŽ ROZUM? ZASTAVTE DRANCOVÁNÍ NA ZÁPADNÍM POBŘE-
ŽÍ! KTERÁ SKLADIŠTĚ? LHASA: JADERNÉ SVÍTÁNÍ ŠÁSTNÉHO ZITŘKA?
PŘEJEME SI VŮBEC MÍR?

Obrazovka pohasla. Na luminoforu mizel pomalu poslední ti-
tulek. Přejeme si vůbec mír? Přejeme si vůbec ... Pokoj se po-
hroužil do tmy. Digitální stolní hodiny předkládaly nezúčastně-
ně místní čas, poslední menu muže, odsouzeného k věčné samotě.
Nejmenší Vyššího rozumu! Otevřel okno a zadíval se na mohutný
skalní masiv, skrývající v sobě jedno z největších skladišť ja-
derných zbraní kontinentu. Na černé ploše ohraničené zapadlým
sluncem viděl raketové nosiče směřující k slunci, viděl ruce po-
dané přes Atlantik, viděl klidný spánek miliard malých vyššího
rozumu. Pomalu sjížděl pohledem k neprostupnému betonu v úpatí
skal. Od zítřka budou v tomto údolí delší dny, dovolil mozku
ještě poslední rozptýlení a s rukama v kapsách, mírně nachýlenou
hlavou, ozářen zapadlým sluncem soustředil svou vůli k cíli své
cesty: ~~nechte maličkých přijít ke mně~~

Jaderné svítání šťastného zítřka.

ŽIL /I/?

Arnošt Daněk

Seděl ve své laboratoři. Zamyšlen, vraštil pobelavě šedý obli-
čej. Udělá to, ano, udělá. Znáckl vypínač velkého generátoru. Ten-
ný hukot přešel do vysokého svistotu. Generátor začal dodávat proud
a mohl by ho dodávat věčně, pokud ho někdo nevypne. Byl to moder-
ní generátor založený na rozpadu molekuly za jejího postupného
složení. Nažhavl polové spirály a sepal kontakt. Mezi spirály
položil krabičku zápalek. Zapojil časovač a generátor začal v in-
tervalu 0,5 sekund chrlít naprosto stejné škatulky. Pomalu se ji-
mi začala plnit místnost. Vstal tedy z křesla, aby generátor vy-
pojil. A pak se to stalo. Šlápl na jednu ze škatulek a padal. Pa-
dal hlavou přímo na hranu stolu. Ještě stačil vystrčit ruce před
sebe a vzepřít se na nich. Bohužel se chytil přímo za polové spi-
rály. Na vypínač už nedosáhl. Bylo jich sto, sto tisíc, sto milio-
nů. Lidé zemřeli žil jenom on v nákladu několika milionů
výtisků. Bez žen, ale i on/i/ zemřel/i/.

